

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **o. D., IČO X**
sídlem D. 150, X D.
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **F. D. s. r. o., IČO X**
sídlem D. 17, X D.
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Polákem
sídlem Valová 8, Zábřeh

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2017, č. j. KUOK 89370/2017, ve věci obnovy řízení o dodatečném povolení stavby

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba na řízení zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Zábřeh, Odbor správní, stavební a vyvlastňovací úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 4. 2015, č. j. 2015/152/SV-MUZB-6, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2015, byla na žádost osoby na řízení zúčastněné (dále jen „stavebník“) dodatečně povolena stavba „*Areál farmy D. na pozemcích st. p. X a X, parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. D.*“ (dále jen „stavba“), a to konkrétně objekty X a X (rozšíření a nástavba objektu bývalého kravína), X a X (stáje pro býky), X (sklad sena a zemědělské techniky), X (zimoviště pro telata) a X (sklad zemědělských strojů).
2. Žalobkyně podala dne 6. 9. 2016 stavebnímu úřadu žádost o obnovu tohoto řízení. V žádosti uvedla, že stavební úřad zapracoval do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby mj. podmínky vyplývající ze souhlasných závazných stanovisek vodoprávního úřadu z let 2014 a 2015, a to povinnost dodržet podmínky stanovené v rozhodnutí Okresního úřadu v Šumperku, referátu životního prostředí ze dne 28. 3. 1991, č. j. Voda 969/R-118/91-Sa-235-J, o stanovení ochranného pásma kolem zdrojů podzemní vody, určených pro veřejný vodovod Drozdov (dále jen „rozhodnutí Voda 1991“), přestože vodoprávní úřad v době vydání stanovisek, jakož i stavební úřad v době vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, neměly povědomí o skutečných hranicích ochranných pásem vodních zdrojů (dále jen „OPVZ“) v dotčené lokalitě „Na Šachtách“. Žalobkyně uvedla, že o nedostatečném zjištění konkrétních hranic OPVZ v době vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby se dozvěděla teprve z rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. KUOK 61154/2016, vydaného v řízení o havarijním plánu. V tomto rozhodnutí žalovaný uvedl, že vodoprávní úřad vydal souhlasná stanoviska na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a vycházel zjevně z toliko hypotetických hranic OPVZ II. stupně. Konkrétní průběh OPVZ II. stupně nebyl a ani nemohl být znám, neboť OPVZ nebylo v době vydání závazného stanoviska vodoprávního úřadu geodeticky zaměřeno a existovalo pouze jeho orientační zakreslení v mapách v měřítku 1:5000 a 1:2880. Pokud nebyl dle žalobkyně řádně zjištěn skutkový stav, nemohl se vodoprávní úřad k záměru stavebníka správně vyjádřit a nepochybně tak vydal nesprávné závazné stanovisko. Žalobkyně dále v žádosti uvedla, že pokud by vodoprávní úřad přistupoval k vydání závazného stanoviska obezřetně, zjistil by, že není možné souhlasné stanovisko vydat, neboť záměr stavebníka byl umístěn do OPVZ II. stupně – vnitřní. Stejně tak se mohl o konkrétním průběhu hranic přesvědčit stavební úřad, který by tak stavbu nemohl dodatečně povolit. Z popsanych důvodů závažných nedostatků ve zjištění skutkového stavu, bylo dle žalobkyně nezbytné řízení o dodatečném povolení stavby obnovit. Dále uvedla, že tento nepříznivý stav se již v současné době podepisuje na stavu podzemní vody v obci, neboť dle hydrogeologického vyjádření z dubna 2016 došlo k mikrobiologickému znečištění podzemní vody v obci, a to k fekálnímu znečištění koliformními bakteriemi. Současně dle žalobkyně toto hydrogeologické vyjádření podpůrně dokládá, že stavba byla nesprávně dodatečně povolena, neboť je nepochybně umístěna v OPVZ II. stupně – vnitřní. Z rozhodnutí Voda 1991 vyplývá, že ve vnitřní části OPVZ II. stupně je nepřipustná jakákoli činnost, jejímž důsledkem by mohlo být znečištění zdroje podzemní

vody. Nesprávným povolením předmětné stavby došlo k tomu, že podmínky rozhodnutí Voda 1991 nejsou respektovány. Žalobkyně shrnula, že v době vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby existovala dříve neznámá skutečnost, která se týkala neúplného zjištění průběhu OPVZ, přičemž pokud by byl průběh hranic OPVZ náležitě zjištěn, nemohla by být stavba dodatečně povolena. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 15. 5. 2017 žalobkyně zdůraznila, že v důsledku činnosti stavebníka došlo ke znečištění vodního zdroje fekálními bakteriemi a k tomuto znečišťování nadále dochází, což doložila odborným posouzením výsledků laboratorních rozborů vzorků surové vody, vydaným Krajskou hygienickou stanicí Olomouckého kraje dne 22. 3. 2017, a dále znaleckým posudkem Výzkumného ústavu vodohospodářského T. G. Masaryka z prosince 2016.

3. Z důvodu nečinnosti stavebního úřadu pověřil žalovaný usnesením ze dne 6. 4. 2017 provedením řízení o obnově Městský úřad Uničov (dále jen „správní orgán I. stupně“). Ten rozhodnutím ze dne 26. 6. 2017, č. j. 4559/VS/RO/Urb/17 žádost žalobkyně o obnovu řízení zamítl s odůvodněním, že žádost neobsahovala žádný z důvodů pro obnovu řízení uvedených v § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby správně upozornila stavebníka, že stavbou mohou být dotčena ochranná OPVZ. Vodoprávní úřad o existenci OPVZ věděl, a proto požadoval respektování podmínek jejich ochrany. Vodoprávní úřad neměl jednoznačné informace o tom, zda stavba do OPVZ zasahuje, přesto vydal souhlas se stavbou dle § 17 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) za podmínek dodržení podmínek platných pro OPVZ. Je tedy zřejmé, že vodoprávní úřad měl informace o dotčení stavby s OPVZ a pro jejich ochranu využil pouze všeobecné podmínky z rozhodnutí Voda 1991. Není zde tedy žádná nová skutečnost. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že i přes nesplnění podmínek pro obnovu řízení je zřejmé, že dochází k poškozování vodních zdrojů v obci Drozdov, a proto by měly úřady zajistit respektování podmínek rozhodnutí Voda 1991. Současně však uvedl, že dodatečně povolené stavby jsou opatřeny izolacemi proti pronikání závadných látek do půdy, a proto nemohou mít na vodní zdroje vliv. Podstatný vliv na kvalitu vodních zdrojů mají dle názoru správního orgánu I. stupně činnosti provozované mimo vlastní stavby, zejména pastevectví na pozemcích v OPVZ.
4. Žalobkyně v odvolání ze dne 7. 7. 2017 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítla, že právě z důvodu neexistence jednoznačných informací o průběhu hranic OPVZ opomněl vodoprávní úřad aplikovat podmínky rozhodnutí Voda 1991 na jednotlivé konkrétní stavby. Stanovisko vodoprávního úřadu z 9. 1. 2015 bylo sice formálně vydáno podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona, avšak mimo obecného požadavku na dodržení podmínek rozhodnutí Voda 1991, nejsou aplikovány žádné podmínky a požadavky tohoto rozhodnutí na konkrétní části stavby, a to zjevně z důvodu, že v době vydání stanoviska měl vodoprávní úřad za to, že část areálu je v těsné blízkosti OPVZ, nikoli že do OPVZ zasahuje. Ani v době rozhodování o havarijním plánu vodoprávní úřad neznal hranice OPVZ a měl za to, že se v OPVZ nachází toliko 1 vsakovací objekt. Dále uvedla, že až v červenci 2016 obdržela od geodeta Ing. J. podklad nazvaný „Stanovení a vymezení PHO vodních zdrojů“ (dále jen „dokument Ing. J.“), z něhož je zřejmý průběh hranic OPVZ vyhlášených rozhodnutím Voda 1991, tento podklad předložila v září 2016 vodoprávnímu úřadu, na což jí bylo sděleno, že tímto splnila opatření uložené jí dne 23. 5. 2016 pod č. j. 2016/563/ZP-MUZB-3, tedy předložila zaměření pásma PHO. Dokument

Ing. J. byl tedy pro stavební i vodoprávní úřad zcela novou, dříve neznámou skutečností, resp. důkazem, který neexistoval v době původního řízení, a který nemohla žalobkyně v původním řízení uplatnit. Dále opětovně odkázala na závěr žalovaného uvedený v rozhodnutí o havarijním plánu ze dne 19. 7. 2016 o tom, že podmínka č. 8 bod i) výrokové části rozhodnutí Voda 1991 nebyla stavebním úřadem respektována. Dle žalobkyně je zjevné, že objekty X – X na pozemcích p. č X-X minimálně částečně do OPVZ zasahují, přičemž objekty samotné sice mohou být zabezpečeny proti průsaku, avšak může dojít ke kontaminaci zeminy a při deštích k průsukům do vodního zdroje v OPVZ při odvozu hluboké podestýlky. Z uvedeného je dle žalobkyně zřejmé, že kdyby byl vodoprávní úřad seznámen s rozsahem OPVZ a tím, že objekty stavby jsou v OPVZ umístěny, nevydal by souhlasné stanovisko a stavební úřad by nevydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Dále namítla, že nebyla seznámena před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně s vyjádřením stavebníka a že část staveb byla umístěna v rozporu s územním plánem v pásmu NZt.

5. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že důvodem obnovy řízení nemůže být dokument Ing. J. zpracovaný v červenci 2016. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu I. stupně, že vodoprávní úřad měl informace o dotčení stavby OPVZ, nicméně pro jejich ochranu stanovil pouze všeobecné podmínky čerpané z rozhodnutí Voda 1991. Dokument Ing. J. není dle žalovaného nově najevo vyšlá skutečnost či důkaz, který existoval v době původního řízení. Žalobkyně dle žalovaného neuvedla žádnou jí dříve neznámou skutečnost, kterou nemohla uplatnit v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby, nemohlo tak dojít k naplnění podmínky § 100 odst. 1 písm. a) s. ř., neboť otázka „případné“ kolize stavby s OPVZ byla známá již v době vedeného řízení o dodatečném povolení stavby. Dále žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby uplatnila žalobkyně námitku, že stavba se nachází u OPVZ I. stupně a částečně v OPVZ II. stupně, které zasahuje do jí vyjmenovaných pozemků. Proti vydanému rozhodnutí o dodatečném povolení stavby se však žalobkyně záměrně neodvolala, a to z důvodu podpory podnikatelských aktivit a vzniku pracovních příležitostí pro občany, což sama uvedla v návrhu na provedení přezkumného řízení, který žalovaný obdržel dne 18. 4. 2016. Ačkoli žalovaný obratem požádal stavební úřad o spis, obdržel jej až 4. 5. 2016, tj. pouhé dva dny před uplynutím roční lhůty pro zahájení přezkumného řízení. Obnova je tedy dle žalovaného vyloučena i z důvodu, že žalobkyně mohla důvod obnovy uplatnit v odvolací řízení (§ 100 odst. 2 s. ř.). Dle žalovaného je neakceptovatelné, aby účastníci v žádosti o obnovu řízení argumentovali důkazy, které byly nově porýzeny a doloženy až po uplynutí všech stanovených lhůt. V opačném případě by došlo k porušování principů koncentrace řízení a k narušení legitimního očekávání a právní jistoty stavebníka a jiných účastníků řízení. Závěrem žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně nezabýval lhůtami pro podání žádosti o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 s. ř. Dle žalovaného nebyly v posuzované věci současně splněny obě lhůty, neboť obdržela-li žalobkyně dokument Ing. J. v červenci 2016, uplynula jí subjektivní lhůta koncem října 2016. Stanovisko stavebníka ze dne 8. 6. 2017, které neměla žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby obdržet, dle žalovaného neobsahovalo nové skutečnosti mající vliv na rozhodnutí stavebního úřadu. Námitka nesouladu záměru s územním plánem je dle žalovaného v řízení o povolení obnovy řízení irelevantní, neboť se týká zákonnosti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

6. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítala, že:

- a) nesouhlasí se závěrem žalovaného, že dokument Ing. J. není nově najevo vyšlou skutečností nebo důkazem. Je zjevné, že vodoprávní úřad má doposud značné pochybnosti o rozsahu a obsahu OPVZ, neboť i ve sdělení ze dne 10. 10. 2017 uvedl, že *nelze dnes, tj. po 26 letech, spolehlivě v terénu určit, kudy hranice OPVZ ve skutečnosti vede*. Žalobkyně netvrdí, že by stavební, resp. vodoprávní úřady nevěděly, že je možné dotčení stavby OPVZ, je však nepochybné, že tyto úřady nevěděly, v jakém rozsahu jsou jednotlivé objekty OPVZ zasaženy, resp. omezeny. Pokud by měly úřady k dispozici dokument Ing. J., zjistily by, že se v OPVZ II. stupně nachází celý objekt X, větší část objektu SO 05 a cípy objektů X a X. Stanovisko vodoprávního úřadu by pak nebylo takto kusé, neboť již z povahy daných staveb je zřejmé, že v důsledku činnosti, která v nich má být prováděna, může dojít k znečištění podzemní vody. Pokud by oba úřady znaly rozsah OPVZ a věděly, že se některé objekty v něm nacházejí, nebylo by rozhodnuto o dodatečném povolení stavby. V závazném stanovisku ze dne 9. 1. 2015 se vodoprávní úřad k hranicím OPVZ nevyjádřil, uvedl jen, že část areálu se nachází v těsné blízkosti OPVZ. Stanovisko vodoprávního úřadu z 9. 1. 2015 bylo sice formálně vydáno podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona, avšak mimo obecného požadavku na dodržení podmínek rozhodnutí Voda 1991, nejsou aplikovány žádné podmínky a požadavky tohoto rozhodnutí na konkrétní části stavby, a to zjevně z důvodu, že v době vydání stanoviska měl vodoprávní úřad za to, že část areálu je v těsné blízkosti OPVZ, nikoli že do OPVZ zasahuje. Žalobkyně podáním ze dne 9. 2. 2015 v rámci řízení o dodatečném povolení stavby upozornila stavební úřad, že se Areál farmy Drozdov nachází u OPVZ I. stupně a částečně v OPVZ II. stupně, dodala kopii původní mapy a zakreslila hranice do katastrální mapy. Bylo pak na vodoprávním úřadu, aby zjistily, že objekty do OPVZ zasahují. Vodoprávní úřad však posoudil, že OPVZ se dotýká jen cíp objektu X;
- b) důvodem nesprávných skutkových zjištění je i skutečnost, že vodoprávní úřad vycházel z projektové dokumentace předložené mu stavebníkem, která se ukázala být nepravdivým důkazem. Porovnáním „Přehledné situace“ z předložené projektové dokumentace s dokumentem Ing. J. lze zjistit, že stavba je umístěna odlišně od toho, jak byla naprojektována a povolena stavebním úřadem. V době vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby přitom již stavba byla rozestavěna, resp. dokončena, neboť podle kolaudačního souhlasu byla dokončena v dubnu 2015 a od srpna 2015 probíhal zkušební provoz. Projektová dokumentace byla zpracována v červnu 2014, její revize byla provedena v únoru 2015, a takto byla dne 10. 4. 2015 schválena stavebním úřadem. Dne 11. 3. 2015 přitom nechal stavebník vypracovat geometrický plán Ing. K. (dále jen „geometrický plán“), ze kterého vyplývá zcela jiné umístění objektů, tudíž stavebník byl s nesprávností projektové dokumentace minimálně srozuměn. Podle projektové dokumentace pro řízení o dodatečném povolení stavby objekt SO 05 téměř odpovídá původnímu umístění pozemku parc. č. X hraničící s pozemky p. č. X a X. Podle geometrického plánu se však na popsaném místě nachází objekt X, zatímco ostatní objekty X, X a X jsou výlučně na pozemku p. č. X, tedy mnohem severněji než uvádí projektová dokumentace. Vodoprávní úřad tak neměl dostatečné informace k řádnému posouzení, který objekt a v jakém rozsahu do OPVZ zasahuje. Tento geometrický plán byl pak předložen jak v rámci řízení o povolení zkušební provozu (řízení zahájeno 22. 6. 2015), tak v rámci řízení kolaudačního. Nejpozději dne 22. 6. 2015 mělo být tedy

stavebnímu úřadu z úřední činnosti zřejmé, že je zde důvod pro obnovu řízení, resp. tehdy ještě i pro přezkum rozhodnutí, a měl tak ex offio učinit, když zjevně převažoval veřejný zájem na ochraně vod nad zájmy stavebníka. Kolaudační souhlas byl vydán dne 9. 5. 2016, tudíž k promítnutí skutečného umístění staveb do katastru nemovitostí došlo až po tomto datu. Až poté bylo možno na dané objekty promítnout hranice OPVZ a ukázalo se, že zásah do OPVZ není v nepatrném rozsahu, jak se domníval vodoprávní úřad, ale v rozsahu zásadním. Stavební úřad měl v rámci kolaudačního řízení možnost porovnat skutečné umístění stavby podle geometrického plánu s projektovou dokumentací, v kolaudačním souhlasu však pouze uvedl, že oproti projektové dokumentaci jsou změny v objektu X a vsakovacích jímkách;

- c) pojem „dříve neznámá skutečnost“ ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. je třeba chápat objektivně, tj. jako skutečnost, kterou účastník řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit. V posuzované věci byla před právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby platilo, že: stavba v takovém stupni rozestavěnosti, že bylo patrné umístění jednotlivých objektů; existovalo rozhodnutí Voda 1991; žalobkyně nevěděla o zasažení stavby OPVZ v tak velkém rozsahu, nevěděly to ani správní orgány, které předpokládaly zasažení pouze okrajové; nevědomost byla dána jednak nepodrobnou mapou, která je přílohou rozhodnutí Voda 1991, avšak i zakreslením objektů v projektové dokumentaci odlišně od skutečnosti; žalobkyně neprovedla v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby zaměření skutečného umístění stavby, neboť by k tomu neobdržela souhlas stavebníka a ve stavebním řízení není takový postup obvyklý; stavební úřad neověřoval skutečné umístění stavby, tak jak je toto umístění uvedené v projektové dokumentaci. Pokud by bylo vodoprávnímu úřadu zřejmé, že objekty zasahují do OPVZ je v mnohem větším rozsahu, nemohl by dát souhlasné stanovisko a žalobkyně by se rovněž účinně procesně bránila. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016 ve věci schvalování havarijního plánu, v němž žalovaný uvedl, že pokud by řízení probíhalo standardně (tj. nikoli v podobě dodatečného povolování), obdržel by stavebník od vodoprávního úřadu informace o existenci OPVZ a stavební úřad by musel v povolení zohlednit podmínky uvedené v rozhodnutí Voda 1991 tak, aby stavba byla umístěna mimo OPVZ. Skutečnost, v jakém rozsahu spadají objekty stavby do OPVZ, jak vyplývá z dokumentu Ing. J., je tedy nově najevo vyšlou skutečností existující v době původního řízení (tj. i v době původního řízení byly stavby v daném rozsahu OPVZ dotčeny), kterou nemohla žalobkyně, k jejímuž prospěchu tato skutečnost je, bez svého zavinění v původním řízení uplatnit;
- d) žalobkyně informovala vodoprávní úřad o existenci a hranicích OPVZ, ten však věc (částečně i z důvodu nepravdivé projektové dokumentace) neposoudil dostatečně. Žalobkyně odvolání nepodala, neboť jednala v důvěře v odbornost vodoprávního orgánu a v to, že konkrétní umístění objektů vzhledem k OPVZ bylo tímto orgánem přezkoumáno. V době odvolacího řízení ve věci dodatečného povolení stavby neměla žalobkyně k dispozici dokument Ing. J. a neznala reálné umístění stavby, proto se § 100 odst. 2 věta třetí s. ř. neuplatní;
- e) žalovaný v napadeném rozhodnutí při hodnocení zachování subjektivní lhůty opomněl, že žádost byla žalobkyní podána dne 6. 9. 2016;

- f) nesoulad umístění staveb s územním plánem souvisí s nepravdivostí podkladů, které obdržel stavební úřad od stavebníka, a proto je v této souvislosti dán důvod pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 s. ř.;
- g) Ing. H., vedoucí odboru správního, pod nějž spadá stavební i vodoprávní úřad, který podal trestní oznámení na starostu obce D. pro pomluvu v souvislosti s OPVZ, byl spolu se všemi podřízenými osobami vyloučen z projednávání řízení o přestupku stavebníka, k jehož zahájení dala žalobkyně podnět. Lze předpokládat, že správní řízení ve věci OPVZ nebude již Městský úřad Zábřeh rozhodovat.
7. Dále žalobkyně v žalobě popsala, že důvodem pro podání žádosti o obnovu řízení bylo zhoršení kvality vod v obci (prameništi N. Š.). Do vodního zdroje se dostaly koliformní bakterie pocházející z trusu teplokrevných živočichů, žalobkyně se proto důvodně domnívá, že se tak stalo v důsledku činnosti stavebníka spočívající v chovu hovězího dobytka. Odkázala přitom na závěry Hydrogeologického vyjádření ke kontaminaci obecních studní společností A. I. s.r.o. z dubna 2016 a znalecký posudek Výzkumného ústavu vodohospodářského T. G. Masaryka z prosince 2016.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž ve vyjádření k žalobě zopakoval zcela argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. Odchýlil se pouze v tom, že žádost o obnovu řízení označil za včasnou.
9. V replice ze dne 5. 3. 2019 žalobkyně shrnula, že podstatou žaloby je, zda dokument Ing. J. je novou, dříve neznámou skutečností, nebo důkazem, který existoval v době původního řízení, a který žalobkyně nemohla v původním řízení uplatnit. Žalobkyně nevěděla o tom, že objekty X a X, tj. zimoviště dobytka a sklad pícnin, jsou umístěny v OPVZ, a nevěděl to ani správní orgán, žalobkyně měla za to, že objekty, tak jak byly vyznačeny v projektové dokumentaci, jsou zasaženy pouze okrajově (cíp jedné z budov). Skutečné umístění staveb bylo zřejmé až po jejich zápisu do katastru nemovitostí a mohly být na ně promítnuty hranice OPVZ zpřesněné Ing. J. Pokud by správní orgány věděly, že stavby jsou ve skutečnosti umístěny jinde a zásadně zasahují do OPVZ, nebylo by vydáno souhlasné stanovisko vodoprávního úřadu a stavba by nebyla dodatečně povolena, případně by byly stanoveny striktní podmínky pro provádění i následný provoz stavby. Konkrétní informace o hranicích OPVZ vodoprávní úřad neměl a předpokládal toliko okrajové zasažení. Dle žalobkyně je budování a následný provoz staveb (zejména staveb takového charakteru) činností, jejímž důsledkem by mohlo být znečištění zdroje podzemní vody, tj. činností, která je dle bodu 8 rozhodnutí Voda 1991 v OPVZ nepřípustná. Ostatně dle bodu 11 tohoto rozhodnutí je v OPVZ zapovězena jakákoli výstavba. Dále lze i pohyb zemědělské techniky, volný pohyb dobytka a umístění jeho krmiva na pastvinách považovat za činnost rozhodnutím Voda 1991 nepovolenou. Žalobkyně vycházela z projektové dokumentace a spoléhala na kompetentnost vodoprávního úřadu a teprve v lednu 2016 po zjištění kontaminace vody, kdy byla žalobkyně vyzvána k zaměření OPVZ, zjistila, že stavby X a X jsou umístěny v OPVZ. Dokument Ing. J. je proto nutné považovat za přelomový. Odchýlení se od umístění stavby si měl všimnout stavební úřad v rámci kolaudace, které nebyla žalobkyně účastníkem. Žalobkyně proto podala toliko podnět k přezkumnému řízení ve věci kolaudace, avšak stavební úřad zjevně nekonal a řízení nezahájil. Zdůraznila proto, že nebyla laxní ani nezměnila názor, nýbrž souhlasila se záměrem v podobě, kdy stavby nebyly v OPVZ umístěny. Současně stavebník neuvedl, že na pozemcích v OPVZ bude provádět pastvu a bude zde obora. Žalobkyně je jen vlastník a provozovatel vodovodu, nikoli orgán odpovědný za ochranu vod. Po zjištění kontaminace

vody a následném zjištění, že jsou objekty umístěny v OPVZ iniciovala vodoprávní dozor a zapojovala se do všech řízení, avšak bezvysledně, neboť zde byla zřetelná snaha Městského úřadu Zábřeh věc neřešit. Opětovné rozhodnutí o dodatečném povolení stavby s možností stanovení konkrétních podmínek proto žalobkyně vnímá jako poslední možnost, jak kvalitu pitné vody v obci zajistit. Ochrana vod je dle žalobkyně mimořádným důvodem, pro který je třeba prolomit právní moc rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Nelze ani odhlížet od skutečnosti, že stavba byla původně postavena bez stavebního povolení. Závěrem žalobkyně uvedla, že OPVZ stanovená rozhodnutím Voda 1991 byla na základě dokumentu Ing. J. zapsána do katastru nemovitostí.

10. Krajský soud ve věci nařídil jednání.
11. U jednání žalobkyně uvedla, že se jedná o areál pro pastevní chov, v němž jsou umístěny objekty pro volné ustájení. Z hlediska ochrany vod proto bylo a je nutné posuzovat záměr jako celek. Vodoprávní úřad ve stanovisku ze dne 9. 1. 2015 přiznal, že neví, zda a v jakém rozsahu spadají posuzované stavby do OPVZ. S ohledem na odkaz na § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona pak posuzoval stavby, jako by v ochranném pásmu ležely, avšak nestanovil žádné konkrétní podmínky pro jejich stavebně-technické řešení a provoz. Důvodem takto formulovaného stanoviska mohla být dle žalobkyně i skutečnost, že v projektové dokumentaci jsou stavby zakresleny do mapy tak, jako by do OPVZ zasahoval jen cíp stavby X. Ačkoli stavební úřad opatřil projektovou dokumentaci razítkem, že je tato beze změn, ve skutečnosti byly stavby posunuty směrem do OPVZ. Geometrický plán Ing. K. byl podkladem až v řízení kolaudačním. Zápis Ing. J. nestanovil nově hranice OPVZ, nýbrž zobrazil tyto hranice v katastrální mapě a s ohledem na skutečnost, že dodatečně povolené stavby byly do katastru zapsány až po kolaudaci, teprve v tomto okamžiku bylo z průmětu původní mapy do aktuální katastrální mapy zřejmé, že do OPVZ přímo zasahují dva objekty. Povinnost provést do 12 měsíců od právní moci rozhodnutí Voda 1991 zaměření byla uložena Městskému úřadu Zábřeh, který vodní zdroj tehdy spravoval. Žalobkyni byl vodní zdroj do správy předán až po marném uplynutí této lhůty. Dále uvedla, že v praxi se vyskytuje řada příkladů, kdy ochranná pásma zřízená v 80. či 90. letech minulého století nejsou dosud v katastru nemovitostí přesně zanesena, přesto vodoprávní úřad provádí jejich ochranu. Po zjištění kontaminace vody oslovila žalobkyně k provedení zaměření nejprve Ing. K., který toto odmítl s tvrzením o nemožnosti zaměření, následně se obrátila na Ing. J., který je bez potíží provedl.
12. Žalovaný při jednání zopakoval, že zakreslení rozhodnutí Voda 1991 do katastrální mapy Ing. J. nezakládá důvod k obnově řízení, neboť se nejednalo o důkaz, který existoval v době původního rozhodnutí. Podmínky v území (dotčení staveb OPVZ) byly dotčenému orgánu, tj. vodoprávnímu úřadu, známy a nejedná se tedy o novou skutečnost. Dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně nevyužila svých procesních práv, nepodala odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a podnět k přezkumu tohoto rozhodnutí podala v době, kdy jej již nebylo s ohledem na běh lhůty možné zahájit. Do OPVZ II. stupně zasahují pouze dva objekty stavby, které jsou dle dodatečného stavebního povolení opatřeny izolací bránící možnosti úniku nebezpečných látek. Podmínky obnovy řízení tudíž v posuzované věci nebyly naplněny.
13. Dále se při jednání vyjádřil k věci stavebník. Uvedl, že dokument Ing. J. je pouze evidenčním záznamem, nikoli rozhodnutím o stanovení OPVZ, přičemž proti záznamu v katastru nemovitostí provedenému na základě tohoto dokumentu, se stavebník brání správním žalobou, která je projednávána Krajským soudem v Ostravě. Skutečnost, že se

v území nachází OPVZ, byla známa již od vydání rozhodnutí Voda 1991, tudíž se nejedná o novou skutečnost. Vyjádřil souhlas se závěrem žalovaného, že dotčený orgán si byl vědom existence OPVZ v území, a proto také stanovil povinnost respektovat podmínky rozhodnutí Voda 1991. Dále poukázal na skutečnost, že žalobkyni, jakožto vlastníku vodovodu a pozemku, na němž se nachází samotný vodní zdroj, byla rozhodnutím Voda 1991 uložena povinnost provést zaměření OPVZ a navrhnout záznam tohoto zaměření do katastru nemovitostí, což však žalobkyně až do roku 2018 neučinila. Poukázal na výsledky dvou kontrol České inspekce životního prostředí v roce 2016, která kdy v obou případech neshledala porušení vodního zákona v souvislosti s činností farmy, přestože vycházela z toho, že se stavby v OPVZ nacházejí. Dále odkázala na posudek Výzkumného ústavu vodohospodářského T. G. Masaryka z prosince 2016, v němž je konstatovaná řada porušení povinností žalobkyně při správě vodního zdroje a současně je doporučeno provést nové stanovení OPVZ formou opatření obecné povahy a zpřesnění podmínek jeho ochrany. Dále uvedl, že součástí projektové dokumentace předložené v řízení o dodatečném povolení stavby je nepochybně i geometrický plán se zaměřením staveb ve vztahu k pozemkům, na nichž se nacházejí. Stavebníkovi však nelze vyčítat, že neprovedl zaměření též ve vztahu k OPVZ, neboť OPVZ v době podání žádosti o dodatečné povolení stavby nebyla vyznačena v katastru nemovitostí ani v územním plánu obce D. Stavebník tak nemohl polohu staveb ve vztahu k OPVZ určit. Dále uvádí, že pokud by mu bylo sděleno či ukázáno, kudy hranice OPVZ vedou, nebyl by s ohledem na velikost areálu farmy problém předmětné stavby posunout. Jediný dostupný plán, který trochu přesněji zobrazoval průběh hranic OPVZ II. stupně však byla mapa projekční kanceláře G., spol. s r. o. z června 2012. Dále poukázal na skutečnost, že otázka zjištění kontaminace vody sice není předmětem tohoto řízení, avšak i kdyby porušení kvality vodního zdroje bylo rozhodnou skutečností, neexistuje důkaz o tom, že by ke kontaminaci došlo v důsledku činnosti stavebníka. Žalobkyní tvrzený nesoulad skutečného provedení stavby a projektové dokumentace nebyl prokázán, k odchýlení se od projektové dokumentace nedošlo. Jelikož žalobkyně sama uznává, že souhlasné stanovisko vodoprávního úřadu ze dne 9. 1. 2015 bylo vydáno s předpokladem, že se dodatečně povolované stavby nacházejí uvnitř OPVZ, nemůže být aktuální zjištění, že by tomu tak opravdu mělo být, novou skutečností.

14. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Podstatou žaloby je tvrzení žalobkyně, že žalovaný nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy a dospěl k nesprávnému závěru, že nejsou dány důvody obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 s. ř.
16. Právní rámec v posuzované věci představují následující ustanovení:
17. Podle § 100 odst. 1 s. ř. *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*
 - a) *vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo*
 - b) *bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,*

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

18. Podle § 100 odst. 2 s. ř. *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*
19. Podle § 100 odst. 3 s. ř. *ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.*
20. Předně krajský soud uvádí, že v odst. 2 a 4 rozsudku uvedl z obsahu správního spisu, jakým způsobem žalobkyně vymezila důvody pro povolení obnovy v žádosti ze dne 6. 9. 2016, následně ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 15. 5. 2017, jakož i jakými skutečnostmi argumentovala v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve všech těchto podáních žalobkyně kritizovala nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany vodoprávního úřadu. Uvedla, že se některé objekty stavby nacházejí přímo v OPVZ II. stupně a nikoli toliko v jeho těsné blízkosti, z čehož vycházel vodoprávní úřad ve svém stanovisku ze dne 9. 1. 2015 přičemž příčinou nesprávného východiska vodoprávního úřadu byla dle tvrzení žalobkyně skutečnost, že vodoprávní úřad neměl povědomí o skutečných hranicích OPVZ v dané lokalitě. Toto povědomí však dle žalobkyně mít ani nemohl, neboť hranice OPVZ II. stupně nebyly v době vydání závazného stanoviska geodeticky zaměřeny a existovalo tak pouze jejich orientační zakreslení v mapách v měřítku 1:5000 a 1:2880, které byly přílohou rozhodnutí Voda 1991. V odvolání pak za novou skutečnost, resp. důkaz označila dokument Ing. J. Žalobkyně tedy uváděla důvod obnovy teoreticky podřaditelný pod první část věty § 100 odst. 1 písm. a) s. ř., tj. *vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.* Žalobkyně však v žádném ze svých podání v průběhu správního řízení neuváděla, že příčinou nesprávného skutkového zjištění o míře dotčení objektů stavby OPVZ II. stupně by měla být také, či zejména skutečnost, že vodoprávní úřad vycházel z polohy objektů zakreslených v projektové dokumentaci stavby v rozporu se skutečností. Žalobkyně netvrdila, že by stavba byla provedena v rozporu s projektovou dokumentací. Nepravdivosti projektové dokumentace, jakožto důvodu obnovy řízení, se žalobkyně v řízení o povolení obnovy nedovolávala. Tento důvod obnovy, podřaditelný pod druhou část věty § 100 odst. 1 písm. a) s. ř., tj. *...anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými,* uplatnila žalobkyně poprvé až v žalobě.
21. Krajský soud však zdůrazňuje, že soudní řízení není pokračováním řízení správního. V řízení o povolení obnovy (tzv. *iudicium rescindens*) správní orgán zkoumá pouze to, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení, tj. rozhoduje pouze o tom, zda obnovu povolí, či nikoliv. Řízení o obnově může být zahájeno na návrh (§ 100 odst. 2 s. ř.), pak se jedná o mimořádný opravný prostředek, nebo i bez návrhu z moci úřední (§ 100 odst. 3 s. ř.), pak se jedná o prostředek dozorcí. V posuzované věci bylo řízení zahájeno na návrh (slovy zákona žádost) žalobkyně. Jednalo se tedy o řízení o mimořádném opravném prostředku. Žádost o obnovu řízení musí obsahovat nejen obecné náležitosti podání uvedené v § 37 odst. 2 s. ř., ale také vyličení skutečností, na jejichž základě je o povolení obnovy žádáno,

tj. musí obsahovat tvrzený důvod obnovy. Důvod obnovy, který žadatel v žádosti uvede, pak vymezuje okruh skutečností, kterými se příslušný správní orgán v řízení o povolení obnovy zabývá. Řízení o povolení obnovy řízení, jakožto řízení o mimořádném opravném prostředku, se tak odlišuje od odvolacího řízení, kde je rozsah přezkumu odvolacího orgánu vymezen v § 89 odst. 2 s. ř. V řízení o povolení obnovy iniciovaném žádostí účastníka původního řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. správní orgán meritorně neposuzuje soulad pravomocného rozhodnutí se zákonem, ani není oprávněn vyhledávat a označovat další skutečnosti, které by mohly být kvalifikovány jako důvod obnovy, nýbrž posuzuje pouze to, zda požadavky § 100 odst. 1 s. ř. naplňují skutečnosti žadatelem tvrzené. Pokud proto žadatel o obnovu uvede novou skutečnost, která by dle jeho názoru měla být kvalifikována jako důvod obnovy řízení, poprvé až v řízení před soudem, aniž by ji uplatnil v žádosti o obnovu či alespoň v odvolacím řízení, nelze shledat rozhodnutí žalovaného nezákonným, pokud se s touto okolností nevypořádalo.

22. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že v řízení před soudy rozhodujícími ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce. K tomuto principu se opakovaně vyjadřoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Např. v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS bylo rozhodnuto, že *„žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl.“ (...)* *„Žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl“.* Je tedy v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobkyně použila i takové žalobní právní námitky, které ve správním řízení vůbec nepoužila. Musí se však jednat o námitky směřující proti žalobou napadenému rozhodnutí a nikoli o námitky směřující proti rozhodnutí, které požadovala žalobkyně teprve učinit předmětem obnoveného řízení.
23. Lze proto uzavřít, že žalobní bod b), tj. námitka nepravdivosti projektové dokumentace, jakožto důkazu použitého v původním řízení o dodatečném povolení stavby, je nepřípustný, neboť se jedná o nový důvod obnovy, který žalobkyně ve správním řízení neuplatnila.
24. Krajský soud se proto zabýval pouze tím, jak správní orgány obou stupňů vyhodnotily skutečnosti, v nichž žalobkyně v žádosti spatřovala důvod obnovy.
25. Jak soud uvedl v odst. 2 rozsudku, žalobkyně v žádosti o povolení obnovy řízení podrobila kritice zjišťování skutkového stavu vodoprávním úřadem, který ve věci vydal závazné stanovisko. V uvedeném stanovisku ze dne 9. 1. 2015, č. j. 2015/55/ZP-MUZB vodoprávní úřad uvedl, že *„stavba se nachází v blízkosti VT D. p. – IDVT 10197470 a jeho levostranného přítoku IDVT 10207508 a část areálu v těsné blízkosti ochranného pásma vodních zdrojů pro vodovod D.“* Dále uvedl, že se stavbou uděluje souhlas za podmínky: *„9. Budou dodrženy podmínky rozhodnutí č.j. Voda 969/R-118//91-Sa-235-J ze dne 28. 3. 1991, týkající se stanovení ochranného pásma vodních zdrojů pro vodovod D.“* Žalobkyně pak v žádosti uvedla, že vodoprávní úřad neměl povědomí o skutečných hranicích OPVZ v dané lokalitě, přičemž ze stanoviska je zřejmé, že se skutečným průběhem hranic OPVZ ani nezabýval a vycházel toliko z jeho hypotetických hranic. Pokud by vodoprávní úřad dle žalobkyně přistupoval k vydání závazného stanoviska obezřetně, zjistil by, že souhlasné stanovisko nemůže vydat, neboť je záměr stavebníka umístěn do OPVZ II. stupně-vnitřní.

Skutečnost, že se stavba nachází (částečně) v OPVZ II. stupně a že tedy vodoprávní úřad nezjistil skutkový stav správně, dovodila žalobkyně v žádosti z obsahu rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. KUOK 61154/2016 ve věci havarijního plánu, a dále podpůrně také z Hydrogeologického vyjádření z dubna 2016. Od vydání rozhodnutí žalovaného o havarijním plánu, resp. vědomosti o něm, žalobkyně pak i dovozovala zachování lhůty pro podání žádosti o obnovu. Žalobkyně shrnula svá tvrzení v žádosti tak, že z popsanych důvodů závažných nedostatků ve zjištění skutkového stavu je nezbytné řízení o dodatečném povolení stavby obnovit, když nesprávným povolením předmětné stavby došlo k tomu, že podmínky rozhodnutí Voda 1991 nejsou respektovány. V odst. 13 žádosti žalobkyně shrnula, že *zde byla v době vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby dříve neznámá skutečnost, která se týkala neúplného zjištění průběhu pásem hygienické ochrany vodních zdrojů, kdy, pokud by konkrétní průběh jejich hranic byl náležitě zjištěn, nemohla být dodatečně povolena stavba stavebníka.*

26. Žalobkyně tedy sice popsala nedostatky ve zjišťování skutkového stavu, kterých se měl v řízení o dodatečném povolení stavby dopustit vodoprávní úřad, který v něm vystupoval jako dotčený orgán státní správy, explicitně však nepojmenovala skutečnost, která by měla být ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. posuzována jako skutečnost dříve neznámá. Žalobkyně hovořila toliko o dříve neznámé skutečnosti, *která se týkala neúplného zjištění průběhu pásem hygienické ochrany vodních zdrojů.* Samotné *nedostatečné zjištění skutkového stavu dotčeným orgánem* však dle názoru krajského soudu nemůže být kvalifikováno jako nová skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s. ř., neboť se nejedná o skutečnost, nýbrž o hodnocení žalobkyně.
27. Pouze z kontextu celé žádosti lze tak dovodit, že touto novou skutečností měl být dle žalobkyně fakt, že se některé objekty dodatečně povolené stavby nacházejí ve vnitřní části OPVZ II. stupně.
28. Správní orgán I. stupně proto dle názoru krajského soudu v rozhodnutí ze dne 26. 6. 2017 správně uvedl, žádost žádný z důvodů pro obnovu řízení uvedených v § 100 odst. 1 s. ř. neobsahovala. K důvodu obnovy, který vyplynul z kontextu žádosti, tj. umístění některých objektů stavby ve vnitřní části OPVZ II. stupně, správní orgán I. stupně uvedl, že vodoprávní úřad (i na základě upozornění žalobkyně samotné) o existenci OPVZ zřetelně věděl, a proto požadoval respektování podmínek jeho ochrany. Dále uvedl, že vodoprávní úřad sice neměl jednoznačné informace o tom, zda stavba do OPVZ zasahuje, přesto však vydal souhlas se stavbou dle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona, v němž si vymínil podmínku dodržení podmínek platných pro OPVZ. Dle správního orgánu I. stupně je tedy zřejmé, že vodoprávní úřad měl informace o dotčení stavby s OPVZ a že pro jejich ochranu využil pouze všeobecné podmínky z rozhodnutí Voda 1991. Žádná nová skutečnost proto dle správního orgánu I. stupně nenastala.
29. Těmto závěrům správního orgánu I. stupně žalobkyně v odvolání vytýkala, jak je výš uvedeno v odst. 4 rozsudku, že stanovisko bylo vydáno dle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona jen formálně, o čemž svědčí skutečnost, že žádné podmínky a požadavky rozhodnutí Voda 1991 nejsou aplikovány na konkrétní části stavby. Uvedla, že vodoprávní úřad takový přístup zvolil zjevně z důvodu, že měl za to, že dané objekty stavby se nacházejí toliko v těsné blízkosti, nikoli přímo v OPVZ. Pokud by byl vodoprávní úřad dle žalobkyně obeznámen s tím, že jsou objekty stavby přímo umístěny v OPVZ, souhlasné stanovisko by nevydal. Se skutečným průběhem hranic OPVZ seznámila žalobkyně vodoprávní úřad až v září 2016, kdy mu předložila dokument Ing. J. Tento

dokument tak dle žalobkyně představuje pro vodoprávní i stavební úřad zcela novou skutečnost.

30. Dokument Ing. J., jakožto důvod obnovy řízení, byl tedy zmíněn žalobkyní až v odvolání. K tomuto dokumentu se tudíž vyjadřoval pouze žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, nikoli již správní orgán I. stupně. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným, že dokument Ing. J. z července 2016 nenaplnuje znaky dříve neznámého důkazu ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s. ř., neboť není důkazem, který *existoval v době původního řízení*. Řízení o dodatečném povolení stavby, o jehož obnovu žalobkyně usilovala, bylo pravomocně ukončeno dne 7. 5. 2015. Zaměření provedené Ing. J. v červenci 2016 tedy v době původního řízení neexistovalo.
31. Ve zbytku se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o tom, že žalobkyně žádnou jinou novou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. neuvedla, neboť případná kolize stavby s OPVZ byla vodoprávnímu úřadu známou skutečností, s níž se vypořádal právě tím, že stanovisko dle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona vydal a že v něm svůj souhlas se stavbou podmínil dodržením podmínek stanovených pro OPVZ v rozhodnutí Voda 1991.
32. Krajský soud se se závěry žalovaného ztotožňuje. Podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona *souhlas vodoprávního úřadu je třeba ke stavbám, zařízením nebo činnostem, k nimž není třeba povolení podle tohoto zákona, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to ke stavbám v ochranných pásmech vodních zdrojů*. Již ze samotné skutečnosti, že vodoprávní úřad na žádost žalobkyně závazné stanovisko dle citovaného ustanovení vydal, lze dovodit, že vodoprávní úřad posuzoval stavbu jako stavbu nacházející se v OPVZ. Z tohoto pohledu je nerozhodné, že vodoprávní úřad v popisu stavby neuvedl že se stavba, resp. její konkrétní část, nachází v OPVZ, nýbrž uvedl toliko to, že se část areálu nachází v těsné blízkosti OPVZ. Tím, že vodoprávní úřad stanovisko dle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona vydal a souhlas se stavbou v něm podmínil mimo jiné dodržením podmínek stanovených v rozhodnutí Voda 1991, jednoznačně vyjádřil, že se stavbou zachází jako se stavbou nacházející se v OPVZ, nikoli stavbou nacházející se mimo OPVZ. Dále krajský soud uvádí, že žalobkyně akcentovala toliko podmínku č. 9 daného stanoviska, avšak vodoprávní úřad stanovil dalších 8 podmínek, které se týkaly jak stavby samotné, tak jejího provozu, kdy hned např. v podmínce č. 1 uvedl, že *stavbou ani jejím provozem nesmí dojít k obrožení ani ke zhoršení jakosti povrchových a podzemních vod ani ke zhoršení odtokových poměrů v dané lokalitě*. Krajský soud proto uzavírá, že vodoprávní úřad ve svém stanovisku zřetelně naložil s předmětnou stavbou tak, že předpokládal její umístění v OPVZ. Tuto skutečnost žalobkyně ostatně nepopírá. Tvrzení žalobkyně o odlišném obsahu stanoviska vodoprávního úřadu v případě jeho vědomosti o přesném umístění objektů stavby uvnitř OPVZ, je tak spekulativní.
33. Krajský soud může sice přitakat žalobkyni v názoru, že vodoprávní úřad nepostupoval správně, když si nevyjasnil, kde se hranice OPVZ vlastně přesně nacházejí, a raději (pro jistotu) vydal závazné stanovisko, aniž by vůbec mohl mít jasno o skutečném průběhu hranic OPVZ. Posouzení správnosti postupu vodoprávního úřadu při vydání stanoviska však není předmětem řízení o obnově řízení o dodatečném povolení stavby. Předmětem tohoto řízení je toliko posouzení existence důvodu obnovy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. Nová skutečnost, která mohla odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, tudíž nebyla žalobkyní tvrzena. Žalobní body a) a c) jsou tudíž nedůvodné.

34. S žalovaným lze rovněž souhlasit, že žalobkyně byla s obsahem stanoviska vodoprávního úřadu minimálně prostřednictvím rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby obeznámena, tudíž mohla vady tohoto stanoviska v odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby namítat. Žalobkyně mohla z obsahu závazného stanoviska usoudit, že si vodoprávní úřad není přesným umístěním objektů stavby vzhledem k OPVZ jistý a mohla tuto skutečnost stavebnímu úřadu, který vzal stanovisko vodoprávního úřadu za podklad svého rozhodnutí, vytknout. Žalobkyně nemůže tvrdit, že jednala v plné důvěře v činnost vodoprávního úřadu, když obsah stanoviska tuto důvěru v žádném případě nevzbuzuje. Stejně tak mohla žalobkyně namítat, že vodoprávní úřad stanovil v předmětném stanovisku podmínky značně obecně a nikoli ve vztahu k jednotlivým objektům stavby. Žalobkyně však proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby odvolání nepodala a proti podmínkám, které stavební úřad převzal do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby z předmětného závazného stanoviska nebrojila. Nedůvodným je proto i žalobní bod d).
35. Závěry žalovaného vyjádřené na str. 9 žalobou napadeného rozhodnutí o včasnosti, resp. opožděnosti žádosti o obnovu řízení z pohledu běhu subjektivní lhůty nejsou správné. Jak je shora uvedeno, žalobkyně podala žádost o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby dne 6. 9. 2016, přičemž uvedla, že o důvodu obnovy se dozvěděla z rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016 ve věci havarijního plánu. Následně v odvolání žalobkyně uvedla, že teprve v červenci 2016 obdržela dokument Ing. J., z něhož se dozvěděla, kudy přesně prochází hranice OPVZ II. stupně. V obou případech tedy žalobkyně označila den, kdy se měla o důvodu obnovy řízení dozvědět, červenec 2016 (bez uvedení konkrétního dne). V takovém případě lze dovodit, že i kdyby byl žalobkyni dokument Ing. J. předán již dne 1. 7. 2016, běžela by tříměsíční subjektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 věty první s. ř. do 2. 10. 2016, a tudíž žádost podaná dne 6. 9. 2016 byla doručena stavebnímu úřadu včas. Nesprávnými úvahami žalovaného o nezachování subjektivní lhůty k podání žádosti o obnovu však nemoha být žalobkyně na svých právech nijak zkrácena, neboť žalovaný tyto závěry neučinil nijak relevantní pro odůvodnění výroku rozhodnutí. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro (z pohledu žalovaného) nesprávné posouzení včasnosti žádosti nezrušil, nýbrž jej potvrdil pro správné posouzení absence obnovovacího důvodu. Ve vyjádření k žalobě ostatně žalovaný uvedl, že žádost o obnovu podala žalobkyně včas. Žalobní bod e) je tudíž nedůvodný.
36. Nesoulad stavby s územním plánem namítla žalobkyně poprvé v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně v bodě 15 odvolání uvedla: *„Již jen na okraj je třeba podotknout, že stavby byly umístěny v rozporu s územním plánem obce D., když část staveb – jedná se o stejné stavby, které jsou v OPVZ, je umístěna v pásnu NZt, kde nelze stavby umísťovat.“* Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vyhodnotil tuto námitku jako irelevantní pro řízení o povolení obnovy řízení, neboť se týká zákonnosti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Dle názoru krajského soudu se žalovaný vypořádal s uvedenou námitkou řádně. Žalobkyně touto námitkou netvrdila, že by zde byla nová skutková okolnost či nový důkaz, nýbrž tvrdila, že stavba je umístěna nezákonně. Soulad či nesoulad umístění stavby s územním plánem by však bylo možné posoudit, jak správně žalovaný uvedl, teprve v řízení po povolení obnovy, tj. až v řízení obnoveném. Žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně ani v odvolání netvrdila, že se stavebník odchýlil od projektové dokumentace a posunul některé objekty severněji, tj. směrem do OPVZ, a tudíž i směrem do nezastavitelné plochy dle územního plánu. Toto tvrzení, jak již soud

uvedl výše, učinila žalobkyně nově až v řízení před soudem, kde však již nelze důvody obnovy rozšiřovat. Žalobní bod f) je tudíž nedůvodný.

37. Obdobný závěr platí také pro poslední žalobní bod. V žalobě samotné žalobkyně toliko uvedla, že vedoucí správního odboru Městského úřadu Zábřeh, Ing. H. a jemu podřízení byli z důvodu podjatosti vyloučeni z projednávání řízení o přestupku, které s uvedeným případem souvisí. Toto konstatování však žalobkyně neformulovala jako žalobní bod, neboť neuvedla, jaké nezákonnosti se žalovaný ve vztahu k této skutečnosti dopustil, popřípadě jakou vadou řízení o obnově z důvodu konstatované skutečnosti trpělo. Teprve při jednání soudu žalobkyně osvětlila, že na základě vyloučení Ing. H. z následných řízení lze předpokládat, že důvod vyloučení zde panoval i při vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Nadto připustila, že podjatost této úřední osoby v řízení o dodatečném povolení stavby nevznášela. Žalobkyně tím však opět formulovala nový důvod obnovy řízení, který v žádosti o obnovu neuplatnila. Rozšiřovat tvrzené důvody obnovy správního řízení až v řízení před soudem je však dle názoru krajského soudu nepřípustné, neboť soudní řízení není pokračováním řízení správního. Žalobní bod g) je tudíž nedůvodný.
38. Pouze pro úplnost krajský soud uvádí, že z žalobkyní předloženého usnesení Městského úřadu Zábřeh ze dne 22. 9. 2017, č. j. KUOK 94946/2017 vyplývá, že důvodem vyloučení Ing. H. z projednávání a rozhodování ve věci podnětu k zahájení řízení o přestupku podle vodního zákona – provádění zakázaných činností v OPVZ (podnět podaný žalobkyní vůči stavebníkovi), byla skutečnost, že Ing. H. podal na starostu obce Drozdov trestní oznámení pro pomluvu, a dále skutečnost, že se Ing. H. účastnil vodoprávního dozoru u stavebníka. Z takto formulovaných důvodů vyloučení úřední osoby z řízení dle § 14 odst. 2 s. ř. však nelze jakkoli dovodit, že mohl být dán důvod vyloučení též ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby v roce 2015.
39. Dále krajský soud uvádí, že tvrzení žalobkyně o kontaminaci vody v obci, jakož i tvrzení o pravděpodobných příčinách této kontaminace, považoval pouze za vysvětlení důvodů, které žalobkyni k podání návrhu na obnovu řízení vedly a vyjádření účinku, jehož chtěla žalobkyně obnovením řízení o dodatečném povolení stavby docílit. Tato tvrzení však nemohla mít žádný vliv na posouzení důvodnosti žaloby. V řízení o povolení obnovy na žádost účastníka správní orgán zkoumá, zda je zde zákonem předvídaný důvod, pro který lze řízení obnovit. Existence veřejného zájmu na ochraně vod však zákonem předvídaným důvodem obnovy řízení dle výše citovaného § 100 odst. 1 s. ř. není. Tvrzení žalobkyně, že ochrana vod je mimořádným důvodem, pro který je třeba prolomit právní moc rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, je tudíž liché.
40. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.
42. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však stavebníkovi v řízení žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. března 2019

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu